

PARAULES DE VIDA

La vida consagrada: amor i donació de la vida

En complir-se els 40 dies del naixement de Jesús, Maria i Josep van anar al temple de Jerusalem a presentar el Senyor. La Verge Mare, que porta al seu Fill per a oferir-lo al Pare, és una figura de l'Església que continua oferint els seus fills i filles que, moguts per l'amor a Déu, volen associar-se a la oblació de Crist, model de tota forma de consagració en l'Església. Per aquest motiu, el proper dia 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor en el temple, celebrem la Jornada Mundial de la Vida Consagrada.

Tots hem nascut per a estimar i donar glòria a Déu. Sant Agustí, en la seua obra *De doctrina christiana*, ens ensenya que l'amor té un ordre: «*viu, doncs, justa i santament aquell que és un honrat taxador de les coses, però aquest és el que té un amor ordenat; de sort, que no estime el que no ha de ser estimat, que no estime més el que ha d'estimar-se menys, que no estime igual el que ha d'estimar-se més o menys, que no estime menys o més el que ha d'estimar-se igual*» (l. I, c. XXVII, n. 28). La vida consagrada és un signe per al nostre món i per a l'Església, perquè en una cultu-

ra que allunya a Déu del cor i de l'horitzó de la vida dels homes, ens recorda a tots què és el que més ha de ser estimat, que no és una altra cosa que Déu.

La consagració a Déu ens parla també del sentit últim de tota vocació cristiana. Tota vocació cristiana és crida a donar la vida. Aquest lliurament de la vida assumeix formes diverses en l'Església: en el matrimoni, la fidelitat dels esposos i la dona-

ció generosa als fills; en el ministeri sacerdotal, la caritat pastoral envers el poble de Déu; en la vida consagrada aquest lliurament assumeix la forma d'uns vots.

El vot d'obediència és la forma més radical d'entregar la vida lliurement a Déu per a complir la seua voluntat. Prometre obediència significa reconèixer que no es vol fer la pròpia voluntat sinó la voluntat de Déu. L'obediència és el camí per al discerni-

ment i l'acceptació alegre i joiosa de la voluntat de Déu sobre la pròpia vida. El vot de pobresa és també un camí per a donar la vida, un camí que només pot entendre qui ha descobert que el seu vertader tresor és Crist. Pot prometre viure en pobresa aquell que ha descobert que Crist és la seua riquesa. El lliurament de la pròpia vida assumeix també la forma del vot de castedat, que no és no estimar a ningú, sinó ser lliure per a estimar de tot cor a Jesucrist i a tots els homes pels qui es prega. La castedat és resposta d'amor a l'Amor.

Tota vocació cristiana té com a meta el Regne de Déu. En aquest sentit, no oblidem que la vida consagrada no és fi en ella mateixa, sinó que tendeix al Regne. Per açò, vull convidar als qui s'han consagrat a Déu a no oblidar en aquesta jornada que la seua consagració porta al Regne del Cel si és viscuda des de l'amor i la caritat. La caritat és el que fa de qualsevol forma de consagració en l'Església un signe del Regne.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

He fet un reset

Un grup de vint-i-cinc joves, nois i noies estudiants de batxillerat que participen en les activitats de formació de la seva parròquia, acompanyats dels seus catequistes, ha viscut tres dies de convivència en una casa de colònies, amb alguns moments forts que s'apropaven al format d'un recés. La trobada oferí tres espais d'experiència religiosa que permetien un aprofundiment en la pròpia vivència espiritual, afavorint alhora un apropament a Déu. El primer va ser una excursió de dos en dos, seguint un itinerari i conversant a partir d'un qüestionari. El segon se centrà en la celebració de l'eucaristia a l'aire lliure, al costat d'una creu falcada amb pedres per ells mateixos, quan el sol es ponía. Trobada comunitària amb Jesús entorn la seva taula, que colpia i no deixava indiferent. El tercer espai va ser la pregària de

la nit, a la capella, davant el Santíssim, amb cants, silencis, lectura de la paraula de Déu, pregària... En acabar, cadascú anava marxant amb el bagatge de l'impacte del que havia viscut.

El darrer dia, abans de partir, cadascú va expressar com havia viscut l'experiència i el seu moment espiritual. Ho feia així un dels nois: «He vist com aquests dos anys, al grup de la parròquia, m'han canviat la vida, m'han apropat a Jesús. He après a pregar i a tenir bona amistat amb Déu, a qui experimento com un amic que m'estima sense límit. Aquest cap de setmana torno renovat i renovat el cor. També he fet un reset del meu dia a dia perquè el vull recomençar des del punt de vista de Déu. El grup m'hi ha ajudat força.»

«Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i

soparé amb ell, i ell amb mi» (Ap 3,20). Cadascú haurà fet el seu procés personal, aprofundint en el coneixement de Déu i en la definició de cap a on porta. Ha estat, també, un temps de pregària, de contemplació activa i bàsicament de vivència de la presència i proximitat del Senyor que, de ben segur, ha fet més dòcils a les seves crides, les petites i les grans. Temps de revisió i de propòsits perquè la vida sigui més evangèlica. Una experiència que tant de bo poguessin viure molts joves.

Molts aparells necessiten un reset per funcionar millor. Molts de nosaltres, com el jove de les convivències, també hauríem d'aprofitar l'inici d'un nou any per reiniciar-nos i recomençar.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

La vida consagrada: amor y entrega de la vida

Al cumplirse los 40 días del nacimiento de Jesús, María y José fueron al templo de Jerusalén para presentar al Señor. La Virgen Madre, que lleva a su Hijo para ofrecerlo al Padre, es una figura de la Iglesia que continúa ofreciendo a sus hijos e hijas que, movidos por el amor a Dios, quieren asociarse a la oblación de Cristo, modelo de toda forma de consagración en la Iglesia. Por este motivo, el próximo día 2 de febrero, fiesta de la Presentación del Señor en el templo, celebramos la Jornada Mundial de la Vida Consagrada.

Todos hemos nacido para amar y dar gloria a Dios. San Agustín, en su obra *De doctrina christiana*, nos enseña que el amor tiene un orden: «vive, pues, justa y santamente aquel que es un honrado tasador de las cosas, pero este es el que tiene un amor ordenado; de suerte, que no ame lo que no debe ser amado, que no ame más lo que ha de amarse menos, que no ame igual lo que ha de amarse más o menos, que no ame menos o más lo que ha de amarse igual» (l. I, c. XXVII, n. 28). La vida consagrada es un signo para nuestro mundo y para la Iglesia, porque en una cultura que aleja a Dios del corazón y del horizonte de la vida de los hombres, nos recuerda a todos qué es lo que más debe ser amado, que no es otra cosa que Dios.

La consagración a Dios nos habla también del sentido último de toda vocación cristiana. Toda vocación cristiana es llamada a dar la vida. Esa entrega de la vida asume formas diversas en la Iglesia: en el matrimonio, la fidelidad de los esposos y la donación generosa a los hijos; en el ministerio sacerdotal, la caridad pastoral para con el pueblo de Dios; en la vida consagrada esta entrega asume la forma de unos votos.

El voto de obediencia es la forma más radical de entregar la vida libremente a Dios para cumplir su voluntad. Prometer obediencia significa reconocer que no se quiere hacer la propia voluntad sino la voluntad de Dios. La obediencia es el camino para el discernimiento y para la aceptación alegre y gozosa de la voluntad de Dios sobre la propia vida. El voto de pobreza es también un camino para dar la vida, un camino que sólo lo puede entender quien ha descubierto que su verdadero tesoro es Cristo. Puede prometer vivir en pobreza aquel que ha descubierto que Cristo es su riqueza. La entrega de la propia vida asume también la forma del voto de castidad, que no es no amar a nadie, sino ser libre para amar de todo corazón a Jesucristo y a todos los hombres por quienes se ora. La castidad es respuesta de amor al Amor.

Toda vocación cristiana tiene como meta el Reino de Dios. En ese sentido, no olvidemos que la vida consagrada no es fin en sí misma, sino que tiende al Reino. Por ello, quiero invitar a quienes se han consagrado a Dios a no olvidar en esta jornada que su consagración lleva al Reino de los Cielos si es vivida desde el amor y la caridad. La caridad es lo que hace de cualquier forma de consagración en la Iglesia un signo del Reino.

Con mi bendición y afecto,

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Recés d'Advent a la Terra Alta

El diumenge 17, tercer del temps d'Advent, 50 persones amb els mossens de l'Arxiprestat ens trobarem a Bot per celebrar una estona de pregària i reflexió.

Pregària i reflexió dirigides per Mn. Ivan Cid, rector de la parròquia del Perelló. Exposició del Santíssim, reflexió del temps de l'Advent, silenci per interioritzar el que vam escoltar, rés del rosari i confessions van ser les parts de la jornada.

En acabar vam continuar amb unes pastes, vi de la terra i convivència desitjant-nos un bons Nadals.

Mn. Jordi Centelles, arxiprest de la Terra Alta

Cloenda de la celebració dels 400 anys del Carisma Vicencià

El diumenge 17 de desembre se celebrà, a la capella de la Mare de Déu de la Cinta, una Missa amb motiu de la cloenda dels 400 anys del Carisma Vicencià. L'any 1617, sant Vicenç de Paül va tenir la inspiració de fundar la Companyia de les Filles de la Caritat i la Congregació de la Missió dels Pares Paüls. L'Eucaristia

fou presidida pel P. Paül, Manuel Boter i concelebrada per Mn. Membrado, rector de la parròquia del Sant Crist de la Catedral. Els fidels omplien la capella de la Cinta.

La Gna. Maria Teresa va fer la monició d'entrada en la que destacà l'encàrrec de Jesús a sant Vicenç de Paül en Folleville, consistent en la predicació de l'Evangeli i en el servei a les persones senzilles del camp amb el lema: «Aneu i proclameu l'Evangeli», com una manera més de manifestar-se l'acció caritativa, que tants fruits ha produït al llarg de quatre-cents anys; una «caritat organitzada» en el si de l'Església.

El P. Paül en l'homília, després de comentar els textos bíblics, explicà un dels cartells del carisma de sant Vicenç de Paül: el de l'arbre que representa tota la família vicenciana. Després, ens presentà un altre mural que fa referència a les Filles de la Caritat, compromeses al servei dels pobres. Acabà l'homília dient que Mn. Membrado celebrava els 45 anys de la seua ordenació sacerdotal. Tot seguit, Mn. Membrado recordà que en la pregària havíem d'incloure a D. Ricardo M. Carles, bisbe que el va ordenar i del que avui celebrem el segon aniversari del seu traspàs a la Casa del Pare.

Les germanes Mercè i Dolors de la Casa d'Acollida van fer les pregàries. Com a cant final, l'himne a sant Vicenç de Paül.

En acabar la celebració, tots els participants vam ser obsequiats al claustre de la Catedral, amb unes pastes i vi dolç.

Maria Joana Querol

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

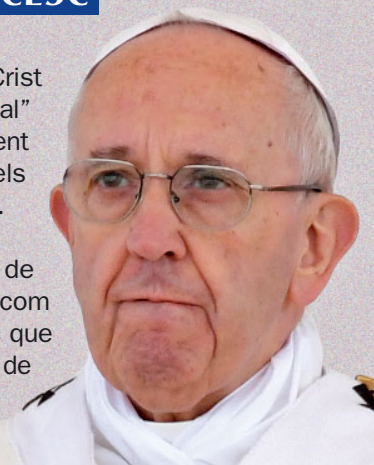

@Pontifex: «Al final dels dies, quan el Senyor vindrà a trobar-nos, la joia serà immensa. Vivim esperant aquesta trobada!» (23 de novembre).

@Pontifex: «També hi ha esperança per a qui ha fet el mal. Jesús va venir per això: és possible reconciliar-se amb Déu i començar una nova vida» (24 de novembre).

@Pontifex: «L'amor de Crist és com un "GPS espiritual" que ens guia infal·liblement cap a Déu i cap al cor dels altres» (29 de novembre).

@Pontifex: «La saviesa de Déu ens ajuda a saber com acollir i acceptar aquells que actuen i pensen diferent de nosaltres» (3 de desembre).

El Sr. Bisbe va compartir unes hores a la Casa d'Acollida

Un any més, el nostre bisbe Enrique, amb motiu de la propera celebració del Nadal, va compartir el dilluns 18, una llarga estona durant el sopar, amb els transeünts de la Casa d'Acollida i amb la comunitat de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül.

Va dialogar amb les deu persones que aquella nit havien estat acollides per les germanes i dues voluntàries que, com tantes vegades, van a ajudar. Al llarg del sopar, el Sr. Bisbe va mantenir conversació amb aquelles persones que tan necessitats estan de rebre el caliu inherent de la

caritat, de parlar, dialogar i ser escoltades. Manifestació espontània de les seues vivències i situacions de solitud i grans dificultats. Ben segur que aquesta nit serà per a tots ells inesborrable.

El bisbe Enrique, després de romandre una bona estona amb els transeünts, va estar també amb el director de la fundació i la comunitat.

Donem gràcies a Déu per les germanes de la Caritat que des de l'any 1995 estan fent un gran apostolat en la Casa d'Acollida i en la pastoral del barri.

Casa d'Acollida (Tortosa)

Recepció de Nadal del Sr. Bisbe a les diferents realitats laicals de la diòcesi

Com tots els anys, el matí del dia 22 de desembre, un bon nombre de laics representants de les diferents delegacions, moviments, associacions i institucions de la diòcesi, ens vam aplegar a la sala gòtica del Palau Episcopal per felicitar el Nadal al Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent. Excusà l'absència del Sr. Vicari general que aquest any no podia ser-hi present per motius de salut de la seua mare.

Després de saludar-nos personalment a cadascú, el Prelat ens donà les gràcies pel treball que portem a

terme en el si de la nostra Església diocesana. Ens digué que hem de viure amb esperança, avui que tenim tantes temptacions de caure en un cert pessimisme, ja que de vegades som

més conscients de les nostres pobres que de les nostres realitats. Nadal ens ha de portar esperança. Jesús va néixer pobre i en el silenci de la nit, però va aconseguir transformar el nostre

món. En la vida de l'Església no és tan important el que aconseguim, com l'intent de fer les coses el millor possible. No ens preguntem pel què fem, sinó preguntem-nos si hem procurat sembrar i la resta ho farà el Senyor.

El nostre bisbe Enrique ens desitjà a tots un bon Nadal: «Felicitats a tots —ens digué—, a les vostres famílies i a les entitats que representeu. Que brille sobre tots la llum de Jesús en aquestes festes tan entrañables.»

Maria Joana Querol

AGENDA

► **Dilluns 29**, Tortosa, Temple de la Reparació, a les 18 h, Festa de Mn. Sol.

► **Dies 29 i 30**, Poblet, reunió de delegats de Missions de la Tarracense.

Febrer

► **Dijous 1**, Olocau del Rei, Visita Pastoral.

► **Divendres 2**, Portell de Morella, Visita Pastoral.

► **Dissabte 3**, Ortells, a les 12 h, Missa Estacional. / Jesús, Teresianes, a les 16 h, Jornada de la Vida Consagrada.

► **Diumenge 4**, Olocau del Rei, a les 11 h, Missa Estacional. / Portell de Morella, a les 13 h, Missa Estacional.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [2S 15,13-14.30;16,5-13a / SI 3 / Mc 5,1-20]. □ *Sant Feliu de Llobregat*: sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM). □ *Tortosa*: beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa, 1836-1909), prev. fund. dels Operaris diocesans (OD). □ *Lleida*: sant Tomàs d'Aquino, prev. i doctor de l'Església. Sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena; sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo.

30. ■ Dimarts [2S 18,9-10.14b. 24-25a.30-19,3 / SI 85 / Mc 5,21-43]. □ *Tortosa (ciutat)*: santa Àngela de Mèrici, verge. Santa Martina, verge i màrtir; sant Adelelm (Llesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, verge terciària franciscana;

sant Mucià-Maria Wiaux, religiós de La Salle.

31. □ Dimecres [2S 24,2.9-17 / SI 31 / Mc 6,1-6]. Sant Joan Bosco (1815-1888), prevere de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

FEBRER

1. ■ Dijous [1R 2,1-4.10-12 / SI: 1Cr 29,10-12 / Mc 6,7-13]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria-Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. □ Divendres [MI 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / SI 23 / Lc 2,22-40 (o bé, més breu: Lc 2,22-32)]. Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Ma-

re de Déu patrona dels cerers i dels electricistes; altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...

3. ■ Dissabte [1R 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865); santa Claudina Thévenet, vg. i fund. rel. Jesús-Maria (RJM).

4. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Jb 7,1-4. 6-7 / SI 146 / 1C 9,16-19.22-23 / Mc 1,29-39]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità); sant Joan de Brito, prev.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana.

Diumenge IV de durant l'any (B)

COMENTARI

Cal vèncer el mal amb la força del bé

El llibre del Deuteronomi és com el testament on Moisès exhorta el Poble a restar fidel al Déu que els ha tret de l'esclavatge d'Egipte.

Els israelites tenen l'experiència que, escoltant Moisès, escolten Déu: què passarà quan mori Moisès?

Abans (v. 9s) els ha advertit *que no aprenguin les pràctiques abominables de les nacions: bruixeries, consultes d'esperits...*

Ara diu: *El Senyor farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com tu.*

Així el Poble podrà escoltar la veu propera d'un home-profeta a qui Déu li posarà als llavis les seves paraules divines que primer escoltarà, per dir així després *tot el que Déu li ordenarà.*

Si un profeta s'atreveix a dir en nom meu paraules que Jo no li hauré ordenat, morirà.

Al cp. 7 de 1Cor respon Pau a preguntes dels corintis: *Passo a tractar del que m'heu escrit.* No és una exposició sistemàtica de la doctrina cristiana sobre matrimoni i virginitat.

Als v. 32-35 Pau imagina una situació ideal: *el no casat pot ocupar-se de les coses del Senyor.*

A l'epistolari paulí l'ideal de lluita per transformar la societat no hi és perquè esperen la imminent Parusia. Per això diu que no casar-se és *cosa més digna i que facilita de viure dedicat al Senyor.* Però sense forçar a opcions celibatàries imprudents: *No vull pas lligar-vos.*

A l'evangeli el primer en descobrir la identitat divina de Jesús és *un home posseït per un esperit maligne.* Els deixebles trigaran a intuir el misteri de la identitat del seu Mestre.

Per la cultura jueva l'*esperit maligne* és més poderós i intel·ligent que l'home. Per això diu: *«Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu!».* Hi ha coneixement teòric sense reconeixement pràctic d'adoració i fidelitat.

La pregunta retòrica (*«Jesús de Nazaret, has vingut a destruir-nos?»*) diu una gran veritat: no es pot construir el Regne de Déu sense derrotar el Regne del Maligne.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 18,15-20)

Moisès digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: «Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu. Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà.»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, / que ens ha creat; ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Masà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres». R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,32-35)

Germans, jo voldria que visquéssiu sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment, la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant què és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que en distreguin.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,21-28)

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Nazaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscler i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova, fins i tot mana els esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 18,15-20)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «El Señor, tu Dios, te suscitará de entre los tuyos, de entre tus hermanos, un profeta como yo. A él lo escucharéis. Es lo que pediste al Señor, tu Dios, en el Horeb el día de la asamblea: “No quiero volver a escuchar la voz del Señor mi Dios, ni quiero ver más ese gran fuego, para no morir”. El Señor me respondió: “Está bien lo que han dicho, Suscitaré un profeta de entre sus hermanos, como tú. Pondré mis palabras en su boca, y les dirá todo lo que yo le mande. Yo mismo pediré cuentas a quien no escuche las palabras que pronuncie en mi nombre. Y el profeta que tenga la arrogancia de decir en mi nombre lo que yo no le haya mandado, o hable en nombre de dioses extranjeros, ese profeta morirá.”»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 7,32-35)

Hermanos:

Quiero que os ahorréis preocupaciones: el no casado se preocupa de los asuntos del Señor, buscando contentar al Señor; en cambio, el casado se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su mujer, y anda dividido. También la mujer sin marido y la soltera se preocupan de los asuntos del Señor, de ser santa en cuerpo y alma; en cambio, la casada se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su marido. Os digo todo esto para vuestro bien; no para poner una trampa, sino para inducirlos a una cosa noble y al trato con el Señor sin preocupaciones.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,21-28)

En la ciudad de Cafarnaún, el sábado entra Jesús en la sinagoga a enseñar; estaban asombrados de su enseñanza, porque les enseñaba con autoridad y no como los escribas. Había precisamente en su sinagoga un hombre que tenía un espíritu inmundo y se puso a gritar: «¿Qué tenemos que ver nosotros contigo, Jesús Nazareno? ¿Has venido a acabar con nosotros? Sé quien eres: el Santo de Dios.» Jesús lo increpó: «¡Cállate y sal de él!» El espíritu inmundo lo retorció violentamente y, dando un grito muy fuerte, salió de él. Todos se preguntaron estupefactos: «¿Qué es esto? Una enseñanza nueva expuesta con autoridad. Incluso manda a los espíritus inmundos y lo obedecen.» Su fama se extendió enseguida por todas partes, alcanzando la comarca entera de Galilea.